סתם, חשבתי לעצמי...

רעב של שנים בביאפרה — והעולם שותק. מיכחמה של שנים באפגניסתאן — העולם שותק. מישטרים דיקטטוריים, הי׳עלמות של אלפי אנשים, עיוויים בארצות דרום־אמריקה — העולם שותק. אפרטהייד בדרום־אפריקה — העולם שותק. מכירת ילדים לעבדים — העולם שותק. מיליונים בעולם מתים מסמים — העולם שותק, והרשימה עוד ארוכה מאוד.

ופתאום, רעידת־אדמה בארמניה, ואזרחים במינסוטה תורמים דם. עקרות־בית ממילאנו תורמות כסף, ממשלות שולחות תרופות. גברוש רפפורט מבית־אלפא טס לחלץ ארמנים. איחוד עמי העולם להצלת האומללים בארמניה.

כנראה שבכל זאת לב האדם טוב מנעוריו כשמדובר על מיבצע עזרה של שבוע. יותר מזה קשה ללב האדם.

* * *

הארץ רועשת. כלומר תל־אביב. ל־170 אלף איש עוכב רישיון־הנהיגה בגלל אי־תשלום דוחות־חנייה.

גברת אחת שסכום הדוחות שלה לשנה זו הגיע ל־25 אלף שקלים איימה להתאבד. דובר העירייה רואיין בטלוויזיה כאילו הוא פושע מילחמה. האוזרחים נפגעו עמוקות מיחס העירייה. פקידי העירייה במגננה מול ההמון הזועם.

תסלחו לי, תושבי תל־אביב היקרים, למה בעצם אתם לא משלמים את הדוחות?

ולמה בכלל אתם מקבלים דוחות? למה אתם חונים במקומות אסורים? למה אתם עומדים על מדרכות? אין מקומות־חנייה מספיקים בתל־אביב? למי אתם מספרים את זה, לתושבת מרכז תל־אביב?

אז כשאין מקום־חנייה, הולכים ברגל או נוסעים באוטובוס או לוקחים מונית שעולה הרבה פחות מדוח חנייה.

מי שרוצה לגור בתל־אביב צריך לקחת בחשבון את אי־הנוחיות. ואם פעם בכמה חודשים ממש אין ברירה ומוכרחים לעמוד במקום אסור, צריך לקחת בחשבון שכל אחד עשוי להיתפס. ומי שנתפס צריך לשלם. ומי שלא איכפת לו מהחוקים, והוא חונה איפה שמתחשק לו מתי שמתחשק לו — שישלם!

גם לי עיכבו את רישיון־הנהיגה. פעמיים במשך השנה האחרונה לא היתה לי שום ברירה, אלא לחנות לדקה במקום אסור. תפסו אותי. רשמו לי דוח. שילמתי 87 שקלים וקיבלתי את הרישיון. מה לא בסדר כאן, רבותי?

* * *

רק קשרים, אני אומרת לכם. בלי קשרים אי־אפשר לחיות כאן בשלווה. זה חודשיים, בימי רביעי או חמישי, מטלפנים אלי ידידי (כל פעם מישהו אחר) ובקול דראמתי ומיסתורי הם אומרים לי: „הפיחות יהיה כנראה במוצאי־שבת.” ואז, כשיש שתיקה של חוסר־הבנה מהצד של הטלפון שלי, מוסיפים ידידי: „כדאי לך אולי לעשות משהו.”

המישפט הזה יכול להוציא כל בן־אדם מדעתו. מה אני צריכה לעשות? לקחת את כל הכסף שלי מהבנק ולקנות בו דולארים שחורים? איך אני אקנה דולארים שחורים? איפה קונים אותם? ואולי פתאום לא יהיה פיחות ואני אשאר עם דולארים שחורים ובלי שקלים, ואז, איך אני אקנה במכולת? ככה כבר חודש ימים, ואני כבר חולה מדאגה. הנה עוד פעם יהיה פיחות ובטח אני שוב אפסיד.

אחר כך בא מוצאי־שבת ושום פיחות לא היה ואני מאוד מאושרת שלא עשיתי כלום.

השבוע שוב טילפנו אלי ואמרו לי: „זהו. במוצאי־שבת זאת על בטוח.” לא יכולתי יותר להתעלם מהעניין ומייד טילפנתי לאחי שהוא מבין גדול בענייני כספים. כלכלה, דיוידנדים וטרנזקציות.

„אני מודאגת מהפיחות,” אמרתי לו ומהעבר השני בקעו גניחות של צחוק היסטרי. „מה אתה צוחק?” שאלתי אותו, „אמרו לי שיהיה פיחות של 17%.”

„כמה כסף יש לך בבנק,” שאל אותי המומחה. „490 שקלים,” ענית לו מייד. מהעבר השני של הקו נשמע תיקתוק המחשב והמומחה אמר לי ככה: „אם יהיה פיחות של 17% את תפסידי 83 וחצי שקלים ואם המכה קשה לך, אני אשלח לך מייד ברואר 83 וחצי שקלים.”

זהו. מאז אני ישנה בשקט. מצפצפת על הפיחות ציפצוף ארוך. רק קשרים, אני אומרת לכם. רק קשרים.

אחריות לבריאות הציבור

רופא־השיניים אמר לי שאני אדם בלתי־אחראי, אם לא אכתוב על מיברשת־השיניים החדשנית ביותר בעולם, החוסכת בעיות חניכיים, דלקות, עששת, אבנים ואכאבים, וכמובן כסף. קוראים לזה אינטרפלק, והמציא את זה נשיא איגוד רופאי־השיניים של ארצות־הברית. המיברשת עשויה מ־10 קבוצות סיבים המסתובבים 4,200 פעמים בדקה, כל קבוצה בכיוון אחר, ומשנים כיוון 46

מיברשת־השיניים
חיסכון בכאבים ובכסף

פעמים בשניה. תוך כדי הסיבובים חודרים הסיבים אל תוך כיסי החניכיים — המירווחים שבין השיניים לחניכיים — המקום המדוייק שבו מתחילות כל הצרות.

המיברשת היא מישפחתית, יש לה כמה ראשים ומחירה בשוק הישראלי כ־350 שקלים. רופא־השיניים אמר לי שלדעת כל הקולגות שלו זה המכשיר היעיל ביותר לטיפול מונע הנמצא היום בשוק העולמי.

הנה כתבתי את זה, וגם השתבנעתי בעצמי. עכשיו אני כבר אחראית?

בילויים של ילדים גדולים

כשהגיע חופש חנוכה והילדים לא ביקשו שאקנה כרטיסים לכל הפסטיגלים והפסטיבלים, נשמתי לרווחה. שמחתי שהנה הילדים שלי גדלו ויחד עם הפסטיבלים הם יוותרו גם על הלונה־פרקים, המאירלנדים ושאר מקומות־בילוי של הגמדים.

אז הם באמת גדלו, אבל חנוכה זה חג ובחג הם רוצים בילויים. מה זה רוצים? דורשים! הבילויים של השבוע הזה היו מיסעדות. כל יום בצהריים אכלנו במיסעדה אחרת וזה נחשב כאילו המישפחה בילתה יחד. אחרי המיסעדה היינו שמים את שניהם ליד איזה בית־קולנוע ושנינו (אבא, אמא) היינו הולכים לנו לטייל כמו זוג צעיר. ממש חג.

בילוי נוסח סרט באירוש
בנראה מיסעדה יהודית

הנה התרשמותנו מכמה מיסעדות בעיר תל־אביב:

מיסעדה איטלקית בפינת הרחובות בן־יהודה ובוגרשוב —

אוכל סביר ופחות מזה. מחירי חוצפה וייתר מזה. שרות — במשך כל זמן הארוחה היה לי הרושם שהמלצר (נדמה לי שהוא גם בעל־המיסעדה) שונא את ארבעתנו. בפעם הראשונה מזה 10 שנים לא השארנו טיפ.

מיסעדת **הלב הרחב**, אי שם בשוק־הכר־מל —

שולחנות פורמייקה מגעילים, כיסאות שעו־שים רעש בכל תזוזה, אווירה של תחנת־רכבת עמוסה, שרות כמו בשוק־הכרמל. אבל האוכל — מנה טחינה (הכי טובה בעיר לדעתי) בתוספת עגבניות מרוסקות — 2 שקלים, שני שיפודים נהדרים — 7 שקלים, כוס תה עם נענע — שקל! והתוספות — חמוצים נהדרים, צ׳יפס ובירה שחורה. אכלנו ארבעתנו. נהנינו מכל ביס ושילמנו 40 שקלים.

מילאנו ריבס — מיסעדה המזכירה את מיסעדת דה־קלוס באמסטרדם (בעלי מילאנו ריבס נסעו לדה־קלוס ולמדו מהם את העבודה). מוכרים שם בעיקר ספר־ריבס בשלושה טעמים, כשהתוספות הן תפוחי־אדמה וכר־סלטים חופשי.

נכנסנו למיסעדה, העפנו מבט על אלה שכבר אוכלים. ראינו את גודל המנות והתחכמנו. הזמנו מנה אחת של ספר־ריבס לשני אנשים. המנה היא 450 גרם בשר על עצמות. כל אחד קיבל תפוח אדמה וסלט חופשי, עם המון לחם וחמאה כמובן. למרות שכל אחד אכל חצי מנה קמנו משם בקושי רב.

מנה אחת של ספר־ריבס ותוספות עולה 28 שקלים. לאיש אחד זה לא זול, אבל לשניים זה יופי.

אגב, אם גם אתם תתחכמו כמונו ותזמינו מנה אחת של בשר אני לא בטוחה שיתנו לכם שתי מנות של תוספות. אנחנו פשוט נחמדים וכולם נחמדים אלינו. אז מקסימום תוסיפו עוד כמה שקלים. שווה.

פורום — דיזנגוף ליד פינת גורדון. מיסעדה המתמחה בפשטידות וזה בדיוק מה שכראי לאכול שם. אגב, גם כאן פשטידה אחת מספיקה לשני אנשים בעלי תאבון רגיל. הזמנו פשטידת ברוקולי אחת ופשטידת שרימפס אחת וסלט ירקות אחד לארבעה אנשים. וכמובן איזה קולה לקטנים ויין לגדולים.

היה טוב והיה אחד. הילדים למדו מה זה פאי אנגלי.

בתור מנה אחרונה יש להם פאי חלבה — 340 אלף קלוריות. בזהירות.

אמנות שימושית

לפני כמה חודשים עשיתי סדר בארונות — פעם בשנה אני עושה אם צריך או לא צריך — ומצאתי אוברול ג׳ינס קנטנטן שהיה שייך לאחד מבני כשהיה קטן מאוד. לא זוכרת לאיזה מהם וזה לא חשוב.

הסתכלתי על האוברול הקטנטן ולא ידעתי מה לעשות איתו. לזרוק? אי אפשר — נוסטלגיה. לשמור בארון — טימטום. לתת למישהו — אין לי למי וחוץ מזה האוברול ישן ומשופשף. אז פשוט לקחתי אותו לרוני שהוא עושה המיסגרות הכי טוב ברחוב בוגרשוב, ואמרתי לו: „שים את האוברול על בריסטול ורוד, מעליו תשים זכוכית ומסביב מיסגרת לבנה.”

רוני, שער לאותו היום חשב שהוא מכיר את כל השיגעונות שלי, אמר לי שהפעם הגזמתי.

איך אפשר לשים אוברול עם כפתורים בין קרטון לזכוכית? מי זה בכלל תולה אוברולים על הקירות? למה את לא קונה תמונה כמו כל האנשים הנורמאלים? היו לו עוד אי־אלו שאלות, אבל אני לא שמעתי אותן כי צעקתי עליו. רוני הוא בחור עדין ונחמד ולכן הצעקות שלי השפיעו עליו. הוא אמר שאני אעוף לו מהעיניים ואחזור בשעה 4.

חזרתי בשעה 4 ורוני שאל אם יש לי עוד כמה אוברולים כאלה. חזרתי הביתה, תליתי את התמונה החדשה ומאז כולם נעמדים לידה ומתפעלים.

זה קרה לפני ארבעה חודשים. לא עלה בדעתי לספר לכם את זה, כי אין לי חשק עכשיו לראות בכל בית שני מיכנסי־ג׳ינס על הקיר. אבל אם לא אכתוב את זה ולא אראה צילום של „פריט האמנות” פרי יצירתי — איך אוכל להשוויץ?